

bragt en Afgørelse af, om han kan optages i Forsikringen.

For en *ikke forsikret Person i Alderen mellem 15 og 18 Aar, hvis Forsørger ikke er i Trang*, stiller Forholdet sig imidlertid anderledes. En saadan Person *kan* vel optages i Forsikringen, dersom hans Erhvervsevne er over en Trediedel, men Spørgsmaalet om, hvorvidt Erhvervsevnen er paa den ene eller den anden Side af denne Grænse — og dermed Spørgsmaalet om paagældendes Optagelse i Forsikringen — vil ofte ikke naa frem til Rettens Afgørelse. Det nytter nemlig ikke en saadan Person, at han — eventuelt efter at Begæring om Optagelse i Sygekasse er afvist — indgiver Ansøgning om Hjælp i Henhold til Forsorgslovens §§ 247—248, thi det sociale Udvalg maa afslaa denne Ansøgning, fordi Forsørgeren ikke er i Trang. Imidlertid er den Omstændighed, at vedkommende Forsørger ikke ligefrem er trængende til offentlig Hjælp, ofte ikke ensbetydende med, at han er i Stand til at afholde Udgifterne ved Op-læring eller Helbredelsesforanstaltninger. Tværtimod viser det sig i Praksis, at der i mange af disse Tilfælde ikke foretages noget for Barnet af den Grund, at Forældrene ikke kan magte Opgaven, og Midler andetsteds fra ikke kan fremskaffes. Resultatet bliver da, at de i uddannelsesmæssig Henseende særlig værdifulde Aar mellem det 15. og 18. Aar ikke anvendes, og at det gunstigste Tidspunkt for egnede Foranstaltninger forpasses, hvorefter saadanne Personer senere, naar de er fyldt 18 Aar, i mange Tilfælde sandsynligvis vil falde det offentlige til Byrde. Selv dersom de paagældendes Erhvervsevne maatte være under en Trediedel, er det af Betydning, at Tilfældet kan forelægges Retten, thi ganske vist vil de ikke kunne optages i Forsikringen, men Retten vilde — dersom Tilfældene blev forelagt den — kunne forsøge at bistaa paagældende ad andre Veje som f. Eks. ved Medvirken fra Invalideorganisationer m. fl. Midlerne maatte i saadanne Tilfælde kunne tilvejebringes fra Understøttelsesforeninger, Legater, Fonds o. lign., men hertil vil der som Regel kræves Dokumentation for, at Lovgivningens Kilder forgæves er søgt, og Adgangen til at faa en Afgørelse fra Retten vil saaledes kunne bidrage til, at værdifuld Tid ikke gaar tabt.

Den i Loven fastsatte Aldersgrænse, 15 Aar, er motiveret med, at enhver Person fra det 15. Aar har Adgang til Optagelse i Forsikringen, og denne Bestemmelse er saaledes en af de mange Opfordringer i Lovgivningen til saa tidligt som muligt at søge Optagelse i Forsikringen. Imidlertid maa

Ministeriet være enig med Invalideforsikringsretten i, at det paaapegede Forhold er uheldigt, og at en Ændring derfor er ønskelig.

Man foreslaar derfor den nævnte Bestemmelse ændret som af Invalideforsikringsretten indstillet.

Til Stk. 2. Allerede efter § 24, Stk. 2, jfr. § 20, i Invalideforsikringsloven af 16. Juli 1927 kunde der af Invalideforsikringsfonden efter Invalideforsikringsraadets Bestemmelse udredes Beløb til Arbejdsmaskiner og lignende til invalideforsikrede og Invalidere rentnydere, uanset om en saadan Ydelse ikke kunde antages at medføre, at en truende Invaliditet blev afværget, eller at en indtraadt Invaliditet blev nedsat under Invaliditetsgrænsen. Denne Hjælp kunde dog kun ydes inden for et af Ministeren for Sundhedsvæsen aarlig fastsat Beløb.

Efter Bestemmelsen i Folkeforsikringslovens § 60, Stk. 2, er denne sidste Begrænsning i Ydelsen af saadan Hjælp bortfaldet, men paa den anden Side er det i den nævnte Bestemmelse fastsat, at denne Hjælp — ligesom Hjælp til Iværksættelse af selvstændig Virksomhed og anden Hjælp til Opnaaelse af Beskæftigelse — kun kan ydes i *særlige Tilfælde*.

Fra Invalideforsikringsretten har man modtaget Indstilling om, at denne Bestemmelse ændres saaledes, at Retten ogsaa uden for „særlige Tilfælde“ faar Adgang til at yde Hjælp til Anskaffelse af Arbejdsmaskiner. Som Begrundelse herfor har Retten anført, at de Grunde, der taler for at opstille strengere Betingelser for Opnaaelse af Hjælp til Iværksættelse af selvstændig Virksomhed, herunder særlig den betydelige økonomiske Risiko for Forsikringens Midler, ikke gør sig gældende, naar det kun drejer sig om Ydelse af Hjælp til Arbejdsmaskiner, dels fordi Retten næsten uden Undtagelse kun yder Arbejdsmaskiner som *Laan*, saaledes at de tilbagetages, saafremt forsikrede afgaar ved Døden, eller Maskinen af anden Grund ikke anvendes, dels fordi Omkostningerne ved Ydelse af Arbejdsmaskiner i Reglen vil ligge væsentligt under Udgifterne til en forsikrets Etablering.

Ministeriet maa være enig med Retten i, at Ydelse af Hjælp til Arbejdsmaskiner bør kunne ske, uden at særlige Omstændigheder taler derfor, naar blot de i § 60, Stk. 1, nævnte Forhold efter Rettens Skøn foreligger, og man stiller derfor Forslag om, at Bestemmelsen i Lovens § 60, Stk. 2, affattes saaledes, at Begrænsningen af den omhandlede Hjælps Ydelse til „særlige Tilfælde“ kun skal gælde Hjælp til Iværksættelse af